

Levon

오정 Oh Jung เขียน
LUNADALA แปล
Pakjit_incanus วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

SECRET
ชีวิต
คู่
แฟนทรานส์
ใน
ชุด
เครื่องแบบ

Vol.
8

Levon

รีเซตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่สุดแฉ่งแฉิ่ง
신입사원 김철수

8

Oh Jung 오정

เขียน

LUNADALA

แปล

Pakjit_incanus

วาด

ขอบใจนะ ที่ผ่านมาสุนัขมากเลย

- Oh Jung

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

รีเซตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่สุดแข็งแกร่ง 8

신입사원 김철수

Levon

โน้ตเครื่องปริ้นท์อเมริกัน คอเปอร์แลนด์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

신입사원 김철수 & SUPER ROOKIE CHULSOO KIM

By Oh Jung

Copyright © 2021, Oh Jung

Thai Translation Copyright © 2025, Amarin Corporations Public Company Limited

All rights reserved.

Thai translation rights arranged with Oh Jung c/o MUNPIA

ลิขสิทธิ์นี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8274-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอเมริกัน คอเปอร์แลนด์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ศราวุฒิ บุญนิล • บรรณาธิการภาษาเกาหลี ศรินทร์พร อาริรมย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัภษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มีตตฤทธิชัยกุล

ออกแบบรูปเล่ม กรวิฑิพย์ ลีนแด่, จิรณัทย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ณัฐฐิ์ อุทรา, ขวัญ เปรมิกา

คำนำสำนักพิมพ์

เดินทางมาถึงบทสรุปกันแล้วกับเรื่องราวของการ ‘รีเซ็ตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่’ ของคิมซอลซู ที่ทั้งเข้มข้น ตื่นเต้น และเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ หรืออาจจะเป็นคราบน้ำตาของคุณกันนะ

แต่ก่อนจะไปถึงบทสรุปนั้น ก็ยังมีเรื่องราวอีกมากมายที่รอให้คิมซอลซูต้องจัดการ การต่อสู้ครั้งสุดท้ายที่มีชะตาของฮันยองกรุปเป็นเดิมพัน แต่คิมซอลซูจะอย่างไรหากการต่อสู้ครั้งนี้จะทำให้เขาหรือครอบครัวของเขาเป็นอันตรายถึงชีวิตได้เลย และในที่สุด ‘สมาร์ทโฟน’ เครื่องแรกของฮันยองกรุปก็ได้เวลาเผยโฉมให้ทั่วโลกได้เห็นแล้ว ในงานเปิดตัวนี้เอง คิมซอลซูกลับทำสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน

บทสรุปของการ ‘รีเซ็ตชีวิตมาเป็นพนักงานใหม่’ ครั้งนี้จะเป็นอย่างไร ไปติดตามพร้อมกันได้ในหน้าถัดไปเลย

Levon

273

ถ้าเป็นอย่างนั้นได้จริง ๆ ก็ดี

“การเลี้ยงกล้วยไม้ นี่น่ารำคาญจริง ๆ นะ เพราะต่อให้มันงาสำคัญมากแค่ไหน แต่ไม่ว่ายังไงก็ต้องมาที่นี่เพื่อดูแลมันทุกวันอยู่ดี”

คิมซอลซูซึ่งกำลังลูบคลำสัมผัสดอกกล้วยไม้ของชเวคยองฮุนรีบชักมือกลับทันควัน

ลูกชายของชเวคยองฮุนไม่เคยมีใครเข้ามาช่วยดูแลกล้วยไม้ของเขาเลย มีแค่คิมซอลซูคนเดียวเท่านั้น

“ไอ้พวกลูกชายฉันก็ไม่มีใครคิดจะเรียนรู้วิธีการดูแลกล้วยไม้เลย... ก็เนะ คงไม่มีเวลากันหรอก ฉันเองก็ทำงานวันละสิบหกชั่วโมงยาวจนถึงอายุหกสิบเลยเหมือนกัน แต่ขนาดนั้นแล้วก็ยังไม่มีเวลาไม่พออยู่ดี”

“ผมทราบดีครับ คุณพ่อ”

เมื่อนึกถึงเรื่องตอนที่คิมซอลซูโดนเรียกไปสอบสวนที่หน่วยงานตรวจสอบขึ้นมา ชเวคยองฮุนก็คลี่ยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“นั่นสิ เราเคยมีชะตาอะไรสักอย่างที่สัมพันธ์กันละนะ”

ขณะที่ใช้ผ้าไหมเช็ดกล้วยไม้อย่างเบามือ ชเวคยองฮุนก็ถามต่อ

“รู้สึกยังไงบ้างที่ได้เป็นประธานของฮันยองเมอร์คิวรี”

คิมซอลซูยิ้มน้อย ๆ พร้อมตอบ

“ก็ยังอึ้ง ๆ ปนง ๆ บอกไม่ถูกเหมือนกันครับ”

“ไม่อยากจะเชื่อ”

เมื่อชเวคยองฮุนหันตามอง คิมซอลซูก็รีบส่ายหน้าอย่างรวดเร็ว

“เปล่าครับ”

“จะทำให้ดีใช่ไหม”

“ท่านจะไม่มีทางผิดหวังอย่างแน่นอนครับ”

“ได้ยืนยันว่าพวกกรรมการบริหารของกรุ๊ปไว้อยากันให้รุ่นเลยใช่ไหม”

“ครับ คุณพ่อ”

ชเวคยองฮุนเดาะปากพร้อมส่ายหน้า

“กบนะ มันจำตอนที่ตัวเองเคยเป็นลูกอ๊อดไม่ได้หรอก เพราะมันคิดว่าตัวเองเกิดมาเป็นกบเลยนะสิ นี่แหละปัญหา ตอนที่ฉันเริ่มทำธุรกิจใหม่ๆ ตอนนั้นฉันเพิ่งอายุแค่สิบห้าปีเอง”

เขาส่ายหน้าพร้อมบ่นอุบอิบ คิมชอลซูที่ตาไวก็รีบยื่นขวดสเปร์ยฉีดน้ำให้

ชเวคยองฮุนรับมาพร้อมยิ้มแล้วพูดต่อ

“ถึงจะเป็นพ่อค้ารับซื้อของเก่า แต่ก็ไปถึงเก้าแก่เลยนะ แล้วพออายุได้ยี่สิบสองปีก็เริ่มทำบริษัทการค้า คนก็พากันดูถูกว่าคนที่เรียนจบแค่ชั้นประถมศึกษาไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรจะทำธุรกิจได้ยังไง เจ๋งแน่ๆ”

“...”

“แล้วทำไมคนอายุยี่สิบแปดปีที่จบตั้งมหาวิทยาลัยถึงจะทำธุรกิจไม่ได้ล่ะ เฮ้อ ถ้าความสามารถถึงไม่ว่าใครก็สมควรเป็นประธานได้ทั้งนั้นนั่นแหละ! โอ้เอ๊ย จีๆ”

ชเวคยองฮุนนึกถึงพวกกรรมการบริหารที่ลูกฮือคัดค้านการแต่งตั้งคิมชอลซูเป็นประธาน

แต่เขาก็ไม่ได้แสดงความรู้สึกในใจออกไปให้คนพวกนั้นได้เห็น

เพราะทุกคนเป็นคนที่ทำงานให้ฮันยงมายาวนาน และเป็นคนที่ได้รับความเคารพนับถือจากพนักงานจำนวนมาก

เขาใช้หลายวิธีจนในที่สุดหาทางแต่งตั้งตำแหน่งประธานให้คิมชอลซูจนได้ และก็ได้รับมติเห็นพ้องในการประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นเมื่อไม่นานมานี้

“ถ้าเธอไม่ได้มีผลงานหรือความสามารถมากพอ ฉันก็คงไม่คิดทำอย่างนั้นอยู่แล้วแหละ”

“อย่าห่วงไปเลยครับ ผมจะตั้งใจบริหารฮันยองเมอร์คิวรีให้เต็มที่สุดความสามารถเลยครับ คุณพ่อ”

ชเวคยองฮุนหัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี

ถ้าเป็นคนทั่วไปคงพูดคำว่า ‘ขอบคุณครับ’ ออกมาก่อน แต่เจ้านักลับพูดคำที่เขาอยากได้ยินที่สุดออกมา

ไม่ห่วงเลยสักนิด

ชเวคยองฮุนทำหน้าที่พอใจแล้วก็หันไป

“แต่วิธีกู้ผู้ชาย ไม่ได้มีแค่เรื่องงานอย่างเดียวหรอกนะ”

“ผมกำลังตั้งใจฟังอยู่ครับ”

“ครอบครัวก็สำคัญ ถึงแม้ว่าฉันจะทำไมสำเร็จ แต่นายทำได้ใช่ไหม”

“ขออนุญาตถามถึงขอบเขตของคำว่าครอบครัวหน่อยได้ไหมครับ”

ชเวคยองฮุนแอบตกใจเล็กน้อย

ตอนนี้คิมซอลซุมองออกว่าสิ่งที่เขาพูดมีความหมายแฝง เพราะเรารู้แล้วว่าแต่ละคำที่เขาพูดออกไปอาจเป็นการทดสอบ

เขาวางกันว่าคนเราสามารถเป็นได้ทุกอย่าง และในเมื่อเป็นคนที่น่าสนใจคนอื่นเก่งขนาดนี้ ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน

“ช่วงนี้เวลาไปเจอใคร ทุกคนก็พูดถึงนายกันหมด นอกจากจะเก่งเรื่องงานแล้วยังเก่งเรื่องการสร้างภาพลักษณ์อีกด้วยนะเนี่ย ดูจากผลสำรวจการเป็นที่รู้จักของฮันยองกรุ๊ปก็ได้ เหมือนว่าคนส่วนใหญ่จะรู้จักแค่คิมซอลซูของฮันยองกรุ๊ปเลย นี่นายเป็นที่รู้จักกว่าฉันอีกนะ”

ชเวคยองฮุนหัวเราะพลาบลาบสาธยายยืดยาว คิมซอลซูรีบส่ายหน้า

“ขอโทษครับ”

“ขอโทษอะไร ความโด่งดังนั้นแหละที่จะทำให้ฮันยองเมอร์คิวรีเติบโตได้อย่างยอดเยี่ยม แต่จงอย่าลืมว่าอาณาจักรนี้เกิดจากความลำบากตรากตรำมาทั้งชีวิตของชายที่ชื่อชเวคยองฮุนนะ”

“...”

“และคนที่อยู่ได้ร่วมไม้ขายคาของคนชื่อชเวคยองฮุนก็มีลูกชายสี่คนกับลูกสาวอีกหนึ่งคน”

แม้จะเป็นคนที่ดูคนจากความสามารถเป็นที่ตั้ง ทว่าชเวคยองฮุนก็ยังเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งผ่านทุกข์สุขมามากมายและไม่ถนัดเรื่องการแสดงความรักก็เท่านั้น

เขาก็ก๊ากๆ ของเขาเหมือนคนอื่น ๆ เช่นกัน

คิมซอลซูหยิบป๊ายที่ถูกวางเตรียมไว้ที่ด้านหนึ่งของโต๊ะส่งให้ชเวคยองฮุน

พลางนึกถึงคำพูดของพัคคโยจิน ผู้ซึ่งเป็นลุงของชเวฮเยนาที่เคยบอกว่าท่านประธานใหญ่วางตัวเขาให้เข้าไปเป็นหนึ่งในผู้ซึ่งตำแหน่งทายาทสืบทอดด้วย

แล้วเจตนาของสิ่งที่เขากำลังพูดในตอนนี้เป็นอะไรกัน...

“ท่านประธานใหญ่น่าจะมองอนาคตไกลเกินไปแล้วนะครับ”

ชเวคยองฮุนหันหน้าไปมองคิมซอลซู

อนาคตไกลหรือ

เขาเปลี่ยนสรรพนามจากคุณพ่อเป็นท่านประธานใหญ่

“...แต่ผมจะทำเต็มที่ไม่ให้ใครในครอบครัวต้องเจอกับเรื่องเลวร้ายที่ไม่ยุติธรรมอย่างแน่นอนครับ”

ชเวคยองฮุนทอดส่ายตามองคิมซอลซูครู่หนึ่งแล้วพยักหน้า

แค่สี่ปีเองใช้ไหมนะ

เขาเพิ่งเข้ามาทำงานได้สี่ปี จากนั้นก็ได้ขึ้นเป็นประธานของบริษัทใหญ่ไม่เคยมีใครทำแบบนี้ได้มาก่อน

เพราะประสบความสำเร็จอย่างมากมาได้รวดเร็วขนาดนั้นจึงเดาไม่ได้เลยว่าอนาคตเขาจะยิ่งใหญ่ขึ้นไปได้อีกขนาดไหน

เพราะรัฐมิหลังทุกอย่างของคิมซอลซู ระยะเวลา นั้นจึงถือได้ว่าเป็นเพียงช่วงที่สั้นมาก ๆ

หลังจากโจยองฮวานและตัวเองตายไป ก็ไม่รู้เลยว่าชายหนุ่มตรงหน้าจะทำอะไรกับบรรดาลูกชายของเขาบ้าง

แม้จะเป็นคนที่ดูแลคนของตัวเองเป็นอย่างดี แต่เขาก็เป็นคนที่วางอุบายได้อย่างร้ายกาจ อย่างตอนคดีพัคมูยองก็เหมือนกัน

“อืม”

เพราะอย่างนั้นที่ผ่านมาจึงไม่สามารถวางตัวคิมชอลซูให้อยู่ในคิกซิง
ตำแหน่งผู้สืบทอดกรุปได้ง่ายๆ

ถ้าเป็นอย่างที่พูดได้จริง ๆ ก็ดี

‘ซุง(竹房) เบาะไม้ไผ่สาน’

คิมชอลซูเห็นคำบนป้ายที่ให้ความรู้สึกแปลก ๆ ก็ยิ้มออกมา

หลังจากพัคจุนฮยองโทร.มาบอกว่าต้องมาเจอกันให้ได้ คิมชอลซู
จึงพยายามเจียดเวลาที่มีแค่น้อยนิดมาหาเขาจนได้

“เชิญครับ ท่านประธานคิม”

เมื่อเห็นพัคจุนฮยองก้มศีรษะให้ตนเองด้วยท่าที่สุภาพอ่อนโยนแล้ว
ทำให้ตระหนักได้อีกครั้งว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนแบบไหน

การที่เขายอมก้มศีรษะให้ตนซึ่งอ่อนกว่าและยังเป็นพนักงานที่ตัวเขา
เลือกเข้ามาทำงานเองกับมือ

จะมีสักกี่คนที่ก้มศีรษะให้ได้เลยโดยไม่ลังเลแบบนี้

โอนอ่อนกับผู้มีอำนาจ ซึ่งซึ่งใส่ผู้ที่ด้อยกว่า

ตอนนี้คิมชอลซูเป็นประธานของบริษัทขนาดใหญ่แห่งหนึ่งในเครือ
ส่วนพัคจุนฮยองเป็นเพียงกรรมการบริหารของบริษัทในเครือเดียวกันเท่านั้น

ทว่าคิมชอลซูกลับโค้งตอบให้ต่ำกว่ามาก

เพราะความสามารถส่วนหนึ่งของตนก็ได้เรียนรู้มาจากพัคจุนฮยอง

ที่ผ่านมาเขาใช้พัคจุนฮยองเป็นแบบอย่างเพื่อเอาตัวให้รอด แล้วรู้
ด้วยว่าที่เขา ก้มศีรษะให้อย่างจริงใจนั้น เป็นเพราะตนเองเป็นคนที่มีความ
จำเป็นต่อเขา

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะครับ ท่านรองกรรมการผู้จัดการพัค”

“โค้งต่ำขนาดนี้ผมก็แะลึครับ”

“เพราะผมนับถือท่านในหลายๆ ด้านนะครับ จากใจจริงเลย”

เหตุผลที่พัคจุนฮยองให้คิมชอลซูออกจากบริษัทไปเมื่อครั้งอดีต บางที
อาจเป็นเพราะเขาเห็นคิมชอลซูเป็นคู่แข่งด้วยหรือเปล่า

ถ้าไม่ใช่อย่างนั้นก็ไม่เห็นเหตุผลอะไรที่ต้องให้คิมชอลซูออกจากบริษัท

ไปเลย

แน่นอนว่าพัคจุนฮยองไม่รู้หรอกว่าคิมซอลซูมีความคิดแบบนั้น เขา
ยิ้มพร้อมเชิญให้หนึ่ง

“ว่าแต่ที่นี่...”

“เมื่อก่อนเคยมาแล้วหนหนึ่ง อาหารที่นี่รสชาติดีมากเลยนะครับ”

“เหรอครับ”

“ผมสั่งคอร์สอาหารไว้แล้ว ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ”

“ดูเลดีเกินไปแล้วครับ แค่ว่าจ้งมยอนหรือจัมปง ผมก็โอเคแล้วครับ”

เมื่อคิมซอลซูพูดอย่างนั้น พัคจุนฮยองก็หัวเราะออกมาอย่างอารมณ์ดี
เขารินน้ำเย็นให้คิมซอลซู

“ช่วงนี้อุ่นโฮเป็นไงบ้างครับ”

“ต้องขอบคุณท่านประธานคิม ช่วงนี้เขาจึงดีขึ้นเยอะเลยครับ มีอันว่า
อยากเจอคุณด้วยนะครับ”

“งั้นเดี๋ยวคงต้องไปหาสักครั้งแล้วละครับ”

“คราวนี้ผมจะเป็นคนขับรถให้เองครับ”

คิมซอลซูทำหน้าตกใจแล้วส่ายหน้า

ไม่นาน อาหารก็เริ่มทยอยนำมาเสิร์ฟ ทั้งสองคนพูดคุยถามสารทุกข์-
สุขดิบในวันหยุดเทศกาลที่ผ่านมา

จนเมื่อกินมื้อหลักกันใกล้จะเสร็จแล้ว คิมซอลซูก็เป็นฝ่ายเอ่ยปาก
ถามขึ้นมาก่อน

“เห็นบอกว่ามีเรื่องที่ต้องคุยกับผมให้ได้เลย ขอถามได้ไหมครับว่า
ทำไม”

รอยยิ้มบนใบหน้าของพัคจุนฮยองเลือนหายไป

“ท่านประธานชเวของจุนเคยบอกกับผมว่าที่เขาได้ฮันยองเทรตตั้ง
มาครอบครองอย่างสมบูรณ์นั้นเป็นเพราะคุณเลย”

“เป็นเพราะท่านรองกรรมการผู้จัดการพัคให้ข้อมูลมานั่นแหละครับ”

“บอกตรงๆ ผมคาดไม่ถึงเลยว่าจะไม่ได้ตั้งใจกำจัดแค่พัคมูยอง
คนเดียว แต่ตั้งใจถอนรากถอนโคนไปให้หมดแบบนั้น”

“ผมก็แค่ทำในสิ่งที่ต้องทำนะครับ”

เมื่อพัคจุนฮยของเริ่มชม คิมชอลซูจึงเปลี่ยนเรื่อง

“แต่คงไม่ได้เรียกผมมาเพราะเรื่องนี้หรอกใช่ไหมครับ”

พัคจุนฮยของยิ้มเจื่อนๆ พร้อมพยักหน้า

“พอตีผมได้ข่าวบางอย่างมา แล้วไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี เลยจะมาขอคำแนะนำหน่อยนะครับ”

พัคจุนฮยของเนียนะจะมาขอคำแนะนำจากตัวเขา

คิมชอลซูสายหน้าเล็กน้อย

“ผมไม่รู้ว่าพอจะช่วยได้หรือเปล่านะครับ”

“เป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวของท่านประธานใหญ่ ผมจึงคิดว่าท่านประธานคิมน่าจะรู้มากกว่าผมนะครับ”

“...เรื่องครอบครัวของท่านประธานใหญ่ เรื่องอะไรเหรอครับ”

คิมชอลซูถามสีหน้าซึ่งขงจริงจัง

“เรื่องนี้อย่างกับละครเลยครับ”

พัคจุนฮยของเว้นจังหวะ พยายามพูดอย่างระวัง

เขาคิดมาเยอะมากกว่าจะเอาเรื่องนี้มาคุยกับคิมชอลซูได้หรือเปล่า

เพราะถ้าคิมชอลซูเอาเรื่องนี้ไปพูดกับชเวโอจุนขึ้นมา จะกลายเป็นว่าตัวเขาเองต่างหากที่จะตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย

จนเมื่อเห็นว่าคิมชอลซูจัดการพัคมูยองได้อย่างราบคาบ เขาถึงตัดสินใจได้ในที่สุด

หากไม่เป็นอย่างนั้นก็ไม่มีทางที่พัคจุนฮยของจะนำเรื่องนี้มาคุยด้วยอย่างเด็ดขาด

“มีใครบางคนกำลังวางแผนจ้างวานฆ่าคนในครอบครัวท่านประธานใหญ่ครับ”

คิมชอลซูซึ่งปกติเป็นคนหน้าตายถึงกับเกือบหลุดสีหน้าออกมา

จ้างวานฆ่า...?

ครอบครัวท่านประธานใหญ่? จ้างวานฆ่า?

ในหัวของคิมชอลซูนึกถึงชเวเยนาขึ้นมาก่อนใคร ใบหน้าเรียบเฉย

เสียนดูน่าขยาด

พัคจุนฮยของตัวสั้นเสียวสั้นหลังวาบ เมื่อเห็นแววดาตุร้ายของคิมชอลซู
ฉายวาบออกมา

“เรื่องนี้เกี่ยวกับภรรยาผมไหมครับ”

“ไม่ครับ”

เมื่อได้คำตอบอย่างนั้นแล้ว คิมชอลซูก็กลับสู่สภาพเดิมแทบจะในทันที
พัคจุนฮยของเห็นอย่างนั้นก็ลอบเตาะปากอยู่ในใจ

“ไปแจ้งให้ตำรวจจัดการจะไม่ดีกว่าหรือครับ”

“ไม่ได้หรอกครับ”

พัคจุนฮยของติดเครื่องดักฟังไว้ที่บ้านพัก เพราะเขาต้องการจะจับ
เรื่องที่ชเวโอจุนใช้ยาเสพติดและยาสลับแบบผิดกฎหมายให้ได้คาหนังคาเขา
มาเป็นจุดอ่อนที่จะเล่นงานชเวโอจุนก็เท่านั้นเอง

ฉะนั้นพัคจุนฮยของจึงไม่มีทางรู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่อื่นได้เลย

และการดักฟังก็เป็นกรกระทำที่ผิดกฎหมาย ดังนั้นการแจ้งตำรวจ
อาจจะกลายเป็นการส่งตัวเองเข้าคุกแทนได้

นอกจากนี้ยังไม่รู้ด้วยว่าชเวโอจุนซึ่งเป็นคนอำมหิตจะทำอะไรกับเขาบ้าง

“พอดีมีเหตุผลให้ไม่สามารถแจ้งตำรวจได้นะครับ”

“ต้องให้ข้อมูลว่าใครต้องการจะทำร้ายใครอย่างละเอียดนะครับ ผม
ถึงจะช่วยให้”

มีสำนวนว่าพูดดีเป็นศรีแก่ปากก็จริง แต่ก็มีสำนวนว่าปลาหมอตาย
เพราะปากเช่นกัน

เรื่องนี้ช่างเป็นเรื่องที่พูดออกมาได้ยากลำบากเหลือเกิน

พัคจุนฮยของมองไปรอบ ๆ ก่อนจะทำท่าที่ว่าตัดสินใจแล้ว จากนั้น
ก็ค่อย ๆ เปิดปากพูด

“ผมคิดว่า...”

พัคจุนฮยของประสานสายตากับคิมชอลซูที่กำลังตั้งใจมองเขาแล้ว
พูดต่อ

“ท่านประธานชเวโอจุนกำลังหมายหัวท่านประธานชเวคยองจุนอยู่ครับ”

วันที่ 2 มีนาคม

วันจัดพิธีเปิดบริษัทฮันยองเมอร์คิวรีและเป็นวันประกาศตำแหน่งประธานของคิมซอลซู

คิมซอลซูอยู่ในห้องแต่งตัว เขาลังเลอยู่นานสองนาน ระหว่างกระเป๋าใบเก่าของพ่อกับกระเป๋าใบใหม่ที่ชเวเยนาซื้อให้

ยังก่อน

และตอนที่คิมซอลซูหยิบกระเป๋าใบเก่าขึ้นมา

“เฮอะ!”

ชเวเยนาเดินกระแทกเท้าเสียงดังออกไปยังห้องนั่งเล่น คิมซอลซูจึงกระวีกระวาดรีบตามเธอไป

“โธ่! เป็นอะไรไปครับ”

“เฮอะ!”

ระหว่างที่ยุนจินซุกกำลังป้อนอาหารเข้าให้หลานอยู่นั้น ก็เห็นชเวเยนาเดินทำหน้าบึ้งตึงออกมาพอดี เธอจึงรีบเดินไปหา เนื่องจากช่วงนี้เธอมาชลุ่ยอยู่บ้านชเวเยนาเป็นหลัก จึงได้ฝากฝังงานอลังการๆให้ยุนจองโฮเป็นผู้ดูแลแทน

“ซอลซู! เจ้าลูกคนนี่ ทำอะไรผิดอีกล่ะ”

คิมซอลซูเกาศีรษะแกรกๆ

ระหว่างยุนจินซุกกับชเวเยนาไม่เคยมีปัญหาแม่ฝัวลูกสะไภ้เลย

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลยครับ”

“ลูกต้องทำอะไรสักอย่างนั่นแหละ ฮเยนาถึงได้งอนอย่างนั้นนะ”

“...”

ชเวเยนาแอบอยู่หลังยุนจินซุกแล้วแลบลิ้นใส่เขาก่อนจะรีบเปลี่ยนสีหน้าอย่างรวดเร็ว

“รีบไปทำงานได้แล้วค่ะ วันสำคัญแท้ๆเลย เดี่ยวก็สายกันพอดี”

“...ครับ”

คิมซอลซูดูนาฬิกาแล้วเกาศีรษะแกรกๆ ก่อนยิ้มเจื่อนๆ เดินออกจากประตูไป

เมื่อคิมซอลซุออกไปแล้ว ชเวเฮยเนาก็ลูบศีรษะโซมีที่อยู่ในอ้อมกอดของยุนจินซุกพร้อมถาม

“คุณแม่คะ”

“ว่าไง”

เพราะคิมซอลซุเคยพูดว่าจะใช้กระเป๋าใบใหม่เมื่อได้ขึ้นเป็นประธาน แต่เพราะเขาไม่รักษาสัญญานั้นเลยทำให้เธอรู้สึกน้อยใจขึ้นมา

“กระเป๋ากะ...ใบนั้นมีความหมายอะไรกับคุณซอลซุเธอคะ”

“กระเป๋าค่ะ”

“คะ หนูซื้อกระเป๋าคือดีกว่าให้เขาแล้ว แต่เขาก็ไม่คิดจะใช้เลย สงสัยจะไม่ชอบใบที่หนูซื้อให้มันคะ น่าน้อยใจที่สุดเลย!”

ยุนจินซุกยิ้มแล้วส่ายหน้า

ก่อนจะนึกถึงตอนที่คิมซอลซุหยิบกระเป๋าสามีที่เธอเก็บเอาไว้เก็บลับป๊อออกมาในตอนที่เขาได้ทำงานที่ฮันยงเทรตติ้ง

“ซื้อใบใหม่สิ จะเอากระเป๋าใบนั้นไปใช้ทำไม”

“ผมจะตั้งใจทำงานเพื่อจะได้เป็นประธาน”

“ก็นั่นแหละ แล้วจะเอากระเป๋าใบนั้นไปทำไม”

“เพื่อทำให้ความฝันของผมเป็นจริงไง”

“...พูดไปเรื่อย”

ตอนนั้นเธอคิดว่าลูกชายแค่พูดไปอย่างนั้นเฉยๆ แต่ดูแล้วคงไม่ใช่ ยุนจินซุกน้ำตาคลอ เมื่อชเวเฮยเนาเห็นแบบนั้นก็ตกใจทำตัวไม่ถูก

“เอ่อ คุณแม่ หนูทำอะไรผิดหรือเปล่า...”

ยุนจินซุกใช้แขนเสื้อปิดน้ำตาแล้วยิ้มน้อยๆ

“เปล่าค่ะ กระเป๋าใบนั้นมีความหมายกับเจ้าซอลซุมาก ๆ เลยนะเนี่ย”

เธออาจจะรู้อยู่เพราะเคยได้ยืมมาบ้าง

“เธอคะ”

“เพราะกระเป๋าใบนั้นเป็นใบที่พ่อของเขาใช้ตั้งแต่ได้ทำงานที่บริษัทครั้งแรกเลยนะสิ”

ชเวเฮยเนาฟังเรื่องที่ยุนจินซุกเล่าอย่างตั้งใจ

274

ดูธรรมดาดีกว่าที่คิดอะ

ในระยะเวลา สิบแปดปี คิมซอลซูได้เป็นพนักงานชั่วคราวคนอื่น กว่าจะได้เป็นผู้ช่วยผู้จัดการก็ช้า กว่าจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการก็ช้าเหมือนกัน พอได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองผู้อำนวยการก็โดนเชิญออกในปีที่ได้เป็นหัวหน้าทีม

เพราะอย่างนั้นตำแหน่งประธานจึง...ค่อนข้างใหม่สำหรับเขา

“ท่านประธานคะ ตารางงานวันนี้...”

“เดี๋ยวนะครับ”

คิมซอลซูยกมือขึ้นขัดจังหวะพูดของคิมฮีอินผู้เป็นเลขาฯ

เขาวางกระเป๋าใบเก่าตรงหน้าป้ายชื่อที่เขียนว่า ‘ประธานคิมซอลซู’ แล้วเรียกชื่อเธอ

“คุณฮีอิน”

“ค่ะ ท่านประธาน”

“คุณฮีอินมีชื่อภาษาอังกฤษไหมครับ”

“คะ...?”

“จากนี้ไปช่วยเรียกผมว่าซาลส์แทนนะครับ ไม่ต้องเรียกท่านประธานแล้ว”

คิมฮีอินเป็นบุคลากรที่ย้ายมาจากฮันยองเทรดดิ้ง เธอรู้สึกสับสนเล็กน้อยกับคำสั่งของคิมซอลซู แต่ก็รักษาสีหน้าได้สมกับเป็นคนมีประสบการณ์

เพราะคิมซอลซูขึ้นชื่อเรื่องการบริหารทีมที่ไม่เหมือนใครมาตั้งแต่สมัย
อยู่ฮันยองเทรตติ้งแล้ว คิมฮีอินจึงทำความเข้าใจเรื่องนี้ได้เร็ว

“ได้ค่ะ ซาลล์ ชื่อภาษาอังกฤษของฉัน เอาเป็นจูเลียตแล้วกันค่ะ”

คิมซอลซูพยักหน้าด้วยสีหน้าพอใจ

“จูเลียต ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ล่ะครับ”

ในส่วนของทีมนักพัฒนาที่นี้เป็นการจ้างคนใหม่ทั้งหมด ซึ่งตอนนี้
ยังอยู่ระหว่างหาคน แต่ในส่วนของบริษัทงานในแผนกพื้นฐานส่วนใหญ่จะ
ย้ายมาจากฮันยองเทรตติ้ง

ถ้าไม่ใช่เพราะคิมซอลซูเลือกมา ก็สมควรใจมาเอง

ผู้อำนวยการพัคแฮซองที่ทำงานอยู่แผนกวางแผนก็ย้ายมาเป็น
ซีเอฟโอ¹ ที่ฮันยองเมอร์คิวรี นอกจากนี้คิมซอลซูยังพาฮันจองริมที่อยู่
ฝ่ายบุคคลมาทำงานที่นี้ด้วยเช่นกัน เพราะเธอเข้าใจวิธีการคัดเลือบุคคลากร
ของเขามากที่สุด

และแน่นอนอยู่แล้วว่าโรเบิร์ต ชงจินยอง อิกยองจอน และพัคดงกยู
ย้ายมาอยู่ที่ฮันยองเมอร์คิวรีกันทั้งทีม

รองประธานชินบยองฮุนจากฝ่ายวางแผนสำนักงานใหญ่ก็ย้ายมาอยู่
ที่นี่ตามคำสั่งของท่านประธานใหญ่

คิมยุนซัมของ iloveschool และจองแจฮวานของ Freechal ก็ถูก
ดึงตัวให้มาอยู่ที่ฮันยองเมอร์คิวรีด้วยเหมือนกัน

“แม้เงินเดือนพื้นฐานที่นี่จะต่ำกว่าฮันยองเทรตติ้ง แต่นั่นสนใจที่
บอกว่าทุกคนในบริษัทจะได้ปันผลจากกำไรของบริษัทค่ะ”

บริษัททั่วไปจะให้โบนัสสูงใจแยกเป็นทีม ๆ ตามความเหมาะสมกับ
ผลประกอบการของบริษัท แต่ที่ฮันยองเมอร์คิวรีใช้วิธีอื่น

เพราะทีมพัฒนาเป็นทีมผลิตที่สามารถกำหนดเป้าหมายอย่างเป็น
รูปธรรมได้จึงง่ายต่อการสร้างผลงาน แต่ทีมงานสนับสนุน ทีมงานหลังบ้าน
อย่างงานเลขาฯ ไม่สามารถสร้างผลงานเป็นชิ้นเป็นอันได้

¹ ย่อมาจาก Chief Financial Officer หรือประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงิน

เพราะอย่างนั้นพวกเขาจึงได้แต่ดูดีνωมคนอื่นฉลองปาร์ตี้โบนัสสูงใจ โดยที่ตัวเองไม่ได้อะไรเลย เรื่องนั้นทำให้คิมซอลซุรู้สึกเศร้า

“เพราะรู้จักตีศัพท์ความเก่งของซาลส์ด้วย เลยคิดว่าถ้าย้ายมาอยู่ที่นี้อาจจะได้โบนัสสูงใจเยอะกว่าฐานเงินเดือนก็ได้ล่ะนะคะ”

คิมฮีอินพูดออกไปอย่างนั้น ทว่าสีหน้าดูเหมือนไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร ว่าการพูดอย่างนี้ในสถานการณ์แบบนี้จะเหมาะสมไหม หรือมีเลขาที่ไหน เขาพูดกับประธานตรงๆ แบบนี้บ้างหรือเปล่า

“อ้อ ฐานเงินเดือนน้อยสินะครับ”

คิมซอลซุพยักหน้า

“ถ้าฐานเงินเดือนของคนที่ต้องทำงานหัวหมุนด้วยกันตลอดทั้งวันน้อย แบบนี้ก็แย่สินะครับ”

เขาเองก็เคยอยู่ในจุดเดียวกันนั้นมาก่อน สำหรับพนักงานบริษัทแล้ว ไม่มีอะไรดีไปกว่าการที่เงินเดือนเพิ่มขึ้นกับการได้เลื่อนตำแหน่งแล้ว

คิมซอลซุตกผลึกมาแล้วว่าการเน้นย้ำเรื่องวิสัยทัศน์อันยิ่งใหญ่ให้ทุกคนต้องอุทิศตัวเองเพื่องานไม่ใช่วิธีที่ได้ผลดีนัก

เพราะอย่างนั้นเขาจึงได้เปิดใจพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่เป็นที่พอใจ จากนั้นก็กำหนดทิศทางการบริหารพร้อมปรับปรุงเรื่องพวกนั้น

เพราะตัวเขาเคยเห็นอนาคตมาแล้ว เขามั่นใจว่าบริษัทจะเจริญเติบโต ก้าวหน้ายิ่งๆ ขึ้นไปอย่างแน่นอน โดยไม่จำเป็นต้องพูดหรือเน้นย้ำเรื่องวิสัยทัศน์

ฉะนั้นแค่นำทีมในบริษัทให้ได้ดีก็พอ

คิมซอลซุหยิบสมุดโน้ตเล็กๆ ออกจากกระเป๋าในด้านในของเสื้อสูท

“งั้นแบบนี้ เมื่อไหร่ที่บริษัททำได้ ก็ควรต้องปรับเพิ่มฐานเงินเดือนให้สูงมากกว่านี้สินะครับ เดี่ยวสักวันหนึ่งผมจะปรับฐานเงินเดือนขึ้นให้ไม่แพ้พวกบริษัทอเมริกันเลยครับ”

ใบหน้าของคิมฮีอินปรากฏรอยยิ้มขึ้นมาแวบหนึ่ง

พูดกับเลขาแบบนี้ตั้งแต่วันแรกที่มาเริ่มงานเลยก็ได้เหอ...

ตอนอยู่ที่ฮันยองเทรตดิ้ง พวกพนักงานเด็ก ๆ ที่อยู่ต่ำกว่าระดับผู้ช่วย

ผู้จัดการก็พากันเคารพนับถือคิมซอลซูกันทั้งนั้น

เพราะนอกจากเขาจะสร้างผลงานชิ้นใหญ่ๆ แล้ว เขายังเป็นคนสุขุมเยือกเย็นและดูเป็นคนธรรมดาที่เข้าถึงได้

ด้วยเหตุนี้พนักงานที่ย้ายจากฮันยงเทรดดิ้งมาที่นี่ ส่วนใหญ่จึงเป็นคนที่อายุน้อยๆ ทั้งหมด

“ฉันก็จะตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่ให้สมกับเงินเดือนระดับนั้นด้วยเหมือนกันค่ะ”

“ขอบคุณครับ จูเลียต ต่อไปถ้าได้ยินหรือมีเรื่องไม่พอใจอะไรในบริษัทก็มาคุยกันตรงๆ แบบนี้ได้เลยนะครับ”

“รับทราบค่ะ ถ้าอย่างนั้นตารางงานวันนี้มี...”

ออฟฟิศขนาดสามชั้น

ปัจจุบันมีพนักงานอยู่ประมาณหกสิบกว่าคน

เมื่อเทียบกับฮันยงเทรดดิ้งที่มีพนักงานเกินสองพันคน รวมพนักงานที่ประจำการที่ต่างประเทศด้วยแล้ว นี่ถือเป็นบริษัทขนาดเล็ก แต่ในแง่ของเงินลงทุนแล้วไม่สามารถมองแบบนั้นได้เลย

เพียงแต่มีสิ่งพิเศษอยู่อย่างหนึ่ง

คือการที่ที่นี่ไม่แบ่งแผนกอย่างแผนกวางแผน แผนกบริหาร แผนกบัญชี แบบที่เห็นได้ตามบริษัททั่วไป

แต่เป็นการกำหนดทีมขึ้นมาตามภาระงานที่รับผิดชอบ

อย่างเช่นทีมที่ขึ้นตรงกับประธาน ทีมนักพัฒนา ทีมธุรกิจการค้า ทีมประชาสัมพันธ์ธุรกิจ และทีมเซิร์ฟเวอร์ ซึ่งทุกทีมสามารถดูแลงานบัญชีและงานด้านกฎหมายภายในทีมได้เอง

โครงสร้างองค์กรที่ว่ามันนั้นทำตามการแนะนำของกูเกิล โดยมีการปรับเปลี่ยนเล็กน้อยให้เข้ากับเกาหลี

และเพราะนโยบายนี้ จึงทำให้หลายสัปดาห์ที่ผ่านมา คิมซอลซูกินบยองฮุน พักแฮซอง คิมยุนซัม และจองแจฮวาน ไม่เคยได้เลิกงานก่อนสี่ทุ่มเลย

ปัจจุบัน ณ ห้องประชุมใหญ่
พนักงานทั้งหมดได้มารวมตัวกันที่นี่ เนื่องจากเป็นพิธีเปิดบริษัทและ
เป็นการเริ่มทำงานอย่างเป็นทางการวันแรกด้วย

คิมซอลซูเดินออกมาที่โพลีเดียม สายตาทุกคนมองไปที่เขา

“สวัสดีครับ ผมชาลส์ครับ ยินดีที่ได้พบทุกคนนะครับ”

“ยินดีครับ”

“ยินดีค่ะ”

พิธีเปิดบริษัทดำเนินไปอย่างราบรื่น แล้วก็ถึงช่วงตอบคำถาม

“ท่านประธาน! ผมมีคำถามครับ”

คิมซอลซูยิ้มร่าพร้อมเดินออกมาด้านหน้าโพลีเดียม

ที่ห้องประชุมใหญ่ไม่มีป้ายประกาศคำว่าพิธีรับตำแหน่งประธาน
ตรงตามที่เขาขอไป

คนอื่นทำหน้าที่สงสัยอยากรู้ว่าพนักงานคนนั้นจะถามเรื่องอะไร ด้าน
คิมซอลซูก็ยกไหล่แล้วพูด

“อืม ผมไม่เคยบอกให้เรียกว่าท่านประธานนะ ยังไงต่อไปนี้ช่วย
เรียกผมว่าชาลส์ด้วยครับ”

แม้ในสายงานผลิตยังคงต้องมีการเรียกตำแหน่งเพื่อระบบการสั่งงาน
ที่ชัดเจน

แต่ในวงการไอทีที่จำเป็นต้องสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ การทำให้ทุกคน
สามารถพูดคุยกันได้อย่างเท่าเทียมจะเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานให้สูงขึ้นได้

พนักงานที่ตั้งใจจะถามคำถามก็เอามือลงอย่างเก้ๆ กังๆ พร้อมกับ
เกาศีรษะ

“ครับผม ชะ...ซัล ชาลส์ แค่นี้!”

“เชิญถามมาเลยครับ”

“...ชั้นที่สลีปส์ยังตกแต่งอยู่เลย ไม่ทราบว่าจะแผนกไหนจะได้ใช้ที่นั่น
หรือครับ”

“อ้อ ไม่ใช่ของแผนกไหนหรอกครับ ตรงนั้นเป็นพื้นที่ที่เตรียมไว้
เป็นสวัสดิการให้พนักงานทุกคนครับ ทุกท่านจะสามารถเล่นเกม นำอาหาร

มาทานได้ แล้วก็มีพื้นที่กันเสียงเพื่อให้พักผ่อนได้ด้วยครับ”

นี่เป็นสวัสดิการที่บริษัทไอทีขนาดใหญ่ส่วนใหญ่มีกันในช่วงปี 2020

หลังคิมซอลซูพูดจบก็เกิดเสียงเซ็งแซ่

“ข่าวลือนี้เป็นเรื่องจริงสินะครับ”

“ถ้าอย่างนั้น ที่บอกว่าจะให้อิสระเรื่องเวลาเข้าออกงานด้วย จริงหรือเปล่าครับ”

กรุงโซลในปี 2007 เป็นยุคสมัยที่ทุกบริษัทใช้เวลาเข้าออกงานเวลาเดียวกัน ไม่ว่าจะทำงานอะไร หรือไม่ว่าจะตำแหน่งไหนก็ตาม

ผู้คนส่วนใหญ่มาถึงบริษัทด้วยใบหน้าเหม่อลอย เพราะหมดพลังงานที่ควรนำมาใช้ตอนทำงานไปกับการเดินทางมาทำงานหรือเดินทางกลับบ้าน

บางคนเริ่มมีไฟอยากทำงานในตอนเช้าที่ขงนอกมืดแล้ว

บางคนต้องพาลูกไปฝากที่สถานรับเลี้ยงเด็ก ไปส่งที่โรงเรียนก่อนถึงจะมาทำงานได้ และพวกเขายังรู้สึกกระวนกระวายเพราะเวลาเลิกเรียนของลูกๆ จนไม่สามารถจดจ่อกับงานได้

พวกบรรยากาการทำงานที่ไม่สมเหตุผลผลและไม่มีประสิทธิภาพที่บังคับให้ต้องลาหยุดเพื่อไปทำธุระส่วนตัว อย่างเช่นการไปธนาคาร

หลังจากที่ทบทวนตรวจสอบในหลายภาคส่วนมาแล้ว ก็ได้ข้อสรุปร่วมกันกับคณะผู้บริหารว่าจะให้อิสระในการเข้าออกงาน ขอแค่ทำงานให้ครบแปดชั่วโมงตามที่ระบุในสัญญาเท่านั้นก็เพียงพอ

แม้ตอนนี้จะยังไม่ได้นำมาปรับใช้ แต่คาดว่าจะทยอยนำระบบเหล่านั้นมาใช้ทีละอย่างภายในเร็ววัน

“คิดว่าน่าจะเริ่มได้เดือนหน้าครับ”

ซงจินยองซึ่งมีหน้าที่ช่วยซัพพอร์ตงานของคิมซอลซูในฐานะทีมที่ขึ้นตรงกับประธานก็แอบกระซิบถามโรเบิร์ต

“ซอลส์คิดเรื่องแบบนั้นได้ยังไงกันคะเนี่ย”

“นั่นสิครับ”

ความจริงโรเบิร์ตเองก็รู้สึกที่เหมือนกันว่าคิมซอลซูเอาแนวคิดแบบนั้นมาจากไหน เพราะได้ยินมาว่าเธอเริ่มทำงานที่ฮันยองเทรดดิ้งซึ่งกฎระเบียบ

เข้มงวดมากเป็นที่แรกในชีวิตเลยหลังจากจบมหาวิทยาลัย

อิกยองจอนที่ยืนกอดดอกฟองอยู่ข้างๆ ก็พูด

“ได้ยินว่าบริษัทไอทีที่อเมริกาจำนวนหนึ่งก็ใช้วิธีการแบบนี้กันแล้วนะครับ แต่ว่า...ไม่รู้ว่ถ้าเอามาใช้กับพนักงานบริษัทเกาหลีที่ยึดติดกับวัฒนธรรมที่เป็นระบบมาก ๆ แล้วจะสำเร็จหรือเปล่า...”

“เฮอะ ให้ตาย! ชิจูเอตต์นี่ไม่ใช่คนเกาหลีหรอกคะ”

“แฮม ผมก็แค่พูดอย่างนั้นเฉยๆ ครับ”

ซงจินยองจดตามที่คิมซอลซูพูดทั้งหมดลงในสมุดโน้ต แล้วนี่ก็อะไรบางอย่างขึ้นมาได้ก็เอ่ยถาม

“เอ๊ะ เดียวก่อนนะ แลร์รี เพจ บอกว่าจะมาวันนี้ด้วยไม่ใช่หรือคะ”

อิกยองจอนใช้นิ้วชี้ไปทางด้านหลัง ซงจินยองจึงหันไปมอง

เธอเห็นแลร์รี เพจ ยืนอยู่กับพัคดงกยู และยังมีชายหนุ่มผมทองตัวสูงใหญ่หน้าตาหล่อเหลายืนอยู่ข้างๆ นั้นด้วย

เอ๊ะ ใครนะ

“แฮม คนเกาหลีนี่เขยันจริง ๆ ตั้งใจทำงานด้วย”

แลร์รีเข้ามาในห้องทำงานของคิมซอลซู พลางมองไปรอบๆ แล้วพูดต่อ

“ถ้าเป็นที่บ้านเรานะ จะรวมตัวกันแบบนี้ได้ก็มีแต่การประท้วงเท่านั้นแหละ”

“ซึ่บ่นจริงๆ ก็บอกแล้วไงว่าไม่ชอบ เสียเวลา หงุดหงิด”

แลร์รีปรายตามองเจฟฟ์ ดิน ที่อยู่ข้างๆ อย่างไม่พอใจ

หน้าตาหล่อเหลา ตัวผอม สูง หุ่นเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ สายตาลุ่มลึก แถมยังเสียงเพราะหูอีก

มีหน้าซ้ำยังเป็นคนที่มโไควสูงที่สุดในบรรดาบุคลากรหลักๆ ของกูเกิลด้วย

เนื่องจากว่าเขาเกิดในครอบครัวที่พ่อแม่เป็นศาสตราจารย์ด้านระบาดวิทยากับมานุษยวิทยาการแพทย์ จึงเติบโตมาในหลายสภาพแวดล้อมอย่างเช่น สวิตเซอร์แลนด์ ยูกันดา โซมาเลีย เขาเป็นวิศวกรหลักของทีม

พัฒนาภูเกิล

ภูเกิลขายธุรกิจออกไปครึ่งหนึ่ง แล้วนำเงินที่ได้มาลงทุนที่ฮันยง เมอร์คิวรี ทำให้ไม่มีงานอะไรให้เจฟฟ์ ดิน ทำแล้ว เขาจึงถูกส่งตัวมาที่นี่

เพราะความสำเร็จของฮันยงเมอร์คิวรีก็คือความสำเร็จของภูเกิล

เจฟฟ์ ดิน สร้างโปรแกรมหนึ่งขึ้นมาสมัยที่เขาเรียนมัธยมปลาย และตอนนี้ทางองค์การอนามัยโลกกำลังใช้โปรแกรมนั้นอยู่

นอกจากนั้นแล้ว เขายังเป็นวิศวกรหลักของทุกโปรแกรมที่ภูเกิลทำมาทั้งหมดจนถึงตอนนี้ ไม่ว่าจะเป็นภูเกิลแมป ภูเกิลเสิร์ชเอนจิน หรือ ภูเกิลแอดส์อีกด้วย

ปัญหาก็คือเขามีนิสัยของพวกคนอวดดี

แต่ในฐานะของโปรแกรมเมอร์ เขาเป็นคนที่แม้แต่ผู้ร่วมก่อตั้งภูเกิลอย่างแลร์รี เพจ หรือเซอร์เกย์เองก็ยังจะต้องไม่ได้ แต่วาก็แค่นั้น

เมื่อพิธีเปิดบริษัทจบลง คิมซอลชุกก็เดินมาทางด้านหลังห้องประชุมใหญ่ พร้อมรอยยิ้ม

“เคยเล่าให้ฟังแล้วใช่ไหม ถึงจะเป็นคนแปลก แต่เรื่องความเก่งนี้ระดับโลกเลยละ นี่เจฟฟ์ ดิน”

กว่าจะได้แนะนำให้รู้จักกัน คิมซอลชุกยิ้มบางๆ พร้อมยื่นมือไปขอจับมือด้วย

“ยินดีที่ได้รู้จักนะ เจฟฟ์”

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน ซาลส์”

เจฟฟ์พิจารณา คิมซอลชุกอย่างสังเกตุสังกแล้วโพล่งออกมา

“ดูธรรมดากว่าที่คิดแฮะ เหมือนคนเอเชียที่เห็นได้ทั่วไปเลย”

เมื่อเจฟฟ์พูดจายั่วชวน ทำหน้ากวนประสาท แลร์รีที่อยู่ข้างๆ ก็ทำหน้านิ่งทันที

เฮ้อ จะช่วยหรือจะซ้ำเติมดินะ

ระหว่างที่เขากำลังลังเลอย่างหนักอยู่นั้น คิมซอลชุกยิ้มพร้อมพยักหน้า

“สายตาเฉียบแหลมดีนี่ ฉันก็เป็นคนเอเชียธรรมดาที่เห็นได้ทั่วไปนั่นแหละ”

อันที่จริงถ้าไม่นับเรื่องที่เป็นคนชยันกับเคยเห็นอนาคตมาก่อน คิมชอลซู ก็ไม่ได้เป็นคนมีไอคิวสูงหรือเป็นอัจฉริยะอะไรเลย

ก่อนที่จะย้อนกลับมาในอดีต เขาก็เป็นหนึ่งในคนที่ใช้ชีวิตอย่าง เห็น้อยล้ำ เป็นมนุษย์เงินเดือนธรรมดาถือกระเป๋าเอกสารแบบที่เห็นได้ทั่วไป คำตอบนั้นทำให้เจฟฟ์เลิกคิ้ว

“ที่เกาหลีใต้มีคนแบบฉันเยอะเลยละ แบบนี้ไม่ยิ่งทำให้อนาคตของประเทศเกาหลีใต้ในวันข้างหน้าดูน่าคาดหวังมากขึ้นไปอีกหรอก”

รอยยิ้มเลือนหายไปจากใบหน้าของเจฟฟ์

“...ไม่ธรรมดาแฮะ”

ความจริงตอนที่ได้อ่านแผนธุรกิจของฮันยองเทรคดิง เจฟฟ์ก็รู้เลยว่า พวกเขาเข้าไปก้าวหนึ่งแบบเดียวกับที่แลร์รี่รู้สึกเป๊ะเลย

ไม่อยากจะเชื่อว่ากุเกิลผู้ยิ่งใหญ่จะถูกบริษัทของประเทศเล็ก ๆ ที่มองไม่เห็นในแผนที่ด้วยซ้ำตัดหน้าได้

เจฟฟ์เพิ่มแรงบีบมือที่จับกับคิมชอลซูอยู่ ด้านคิมชอลซูก็เพิ่มแรงบีบมือกลับ

แลร์รี่มองหน้าเจฟฟ์ที่เริ่มหม่นลงเรื่อย ๆ แล้วส่ายหน้า

เพราะตัวเองก็เคยอดตื้อยากข่มคิมชอลซูว่าตัวเองแรงเยอะที่งานปาร์ตี้ของแอนดัมมาก่อน แต่สิ่งที่ได้กลับมาเป็นความเจ็บปวดแทน

“โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ยังทำตัวเป็นเด็ก ๆ กันอยู่ได้”

เมื่อแลร์รี่พูดอย่างนั้น คิมชอลซูก็ยิ้มแล้วพอนแรงที่มือ

หลังจากปล่อยมือกันแล้ว เจฟฟ์ก็ลูบมือที่รู้สึกชา ๆ พร้อมกับมองคิมชอลซูด้วยสายตาดูอย่างคนสงสัยใคร่รู้

แลร์รี่ถอนหายใจ เมื่อรู้สึกได้ว่ามีมวลพลังงานประหลาดระหว่างทั้งคู่

“มีเรื่องที่ต้องคุยกันอีกเยอะ มานั่งตรงนี้สิ”

คิมชอลซูพาพวกเขาไปนั่งที่โซฟา แล้วคิมฮ็อนก็เข้ามาได้จังหวะพอดีพอดี

“กาแฟไหม”

เมื่อคิมชอลซูถาม แลร์รี่ก็พยักหน้า ส่วนเจฟฟ์ส่ายหน้า แล้วพูด

ภาษาเกาหลีแปร่งๆ ออกมา

“ซูจองกวาง²”

“ได้ค่ะ”

เมื่อคิมฮีอินออกไป คิมซอลซุกก็หันไปถามเจฟฟ์

“เคยมาเกาหลีใต้แล้วหรือ”

“เปล่า”

“หรือไปศึกษาเรื่องซูจองกวาก่อนมาที่นี่หรือ”

“ไม่มีทาง”

แลร์รีเลยเล่าให้ฟัง

“ฉันเคยดูใน AfreecaTV แล้วเห็น BJ คนหนึ่งกินเมนูที่ชื่อว่า ซูจองกวางนะ... ขวณน้ำลายสอสุดๆ เลย ว่าแต่มันอร่อยหรือเปล่า หรือไม่มีอะไรคล้ายๆ อันนั้นไหม”

คิมซอลซุกยิ้มพริ้มแล้วกดอินเทอร์เน็ต

“ค่ะ ชาลส์”

“ช่วยเตรียมช็อกชเยให้หน่อยได้ไหมครับ”

“ได้ค่ะ รู้จักร้านอร่อยๆ ไกลๆ นี้อยู่ค่ะ”

“รบกวนด้วยนะครับ”

คิมซอลซูกมองเจฟฟ์กับแลร์รีด้วยสายตาตื่นเต้นแล้วพูด

“ไหนๆ ก็มาถึงกันถึงนี้แล้ว เดี่ยวจะโชว์ให้เห็นว่าอาหารเกาหลีนั้นะ ยอดเยี่ยมแค่ไหน”

² นังซิงอบเซย

275

ท่านต้องระวังแล้วครับ

อัม กลั่นอบเชยนี้นา

ชาสีน้ำตาลสว่างใส

เจฟฟ์สูดกลิ่นของชูจองกวาที่ใสจนมองเห็นไปจนถึงก้นภาชนะที่ใสมาแล้วพยกหน้าหงิกหงัก

รสขิงค่อนข้างแรง และมีความคล้ายกับเยเกอร์บอมบ์¹ ที่ชอบดื่มกันในคลับ

อร่อยมาก

ขณะเดียวกัน ทางด้านแลร์รีก็ทำสัญญาซื้อขายหุ้นแอนดรอยด์ของคิมซอลซูเรียบร้อยแล้ว

ความหมายของการถือหุ้นใหญ่ในบริษัทใหญ่อย่างกูเกิลและการเป็นเจ้าของโดยบุคคลนั้นแตกต่างกันอย่างลิบลับ แคมที่สหรัฐอเมริกาก็ยังไม่มีภาษีขายหุ้น ซึ่งตอนนี้กำลังอยู่ในช่วงหารือกันอยู่

แลร์รีมั่นใจในอนาคตของสมาร์ตโฟน แต่ไม่มั่นใจว่าแอนดรอยด์จะใหญ่ขึ้นได้ถึงขนาดไหน

เขาเก็บเอกสารสัญญาเรียบร้อยแล้วถึงเพิ่งเห็นเครื่องดื่มที่วางอยู่ข้างหน้าตนเอง

¹ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีส่วนผสมคือเยเกอร์ไมสเตอร์ซึ่งเป็นเหล้าสมุนไพรรจากเยอรมนีกับเครื่องดื่มชูกำลัง

อะไรบางอย่างสีขาว ๆ ลอยตัวป่อง ๆ อยู่ชวนให้ตึงใจ
แลร์รีพยายามไม่สนใจแล้วยืมเหยย ๆ พร้อมถามคิมซอลซู
“เออ ใช่ เห็นฉันมีเรียวยอร์ชต์หุหุแล้วอีกหาหรือไง”

“อีกจาลิ”

“ให้ฉันแนะนำบริษัทต่อเรือดี ๆ ให้ไหมล่ะ”

“ไม่ได้หรอก ภาชีแพง แล้วก็ได้มีเวลาวางพองจะใช้เรียวยอร์ชต์
ไปไหนมาไหนด้วย”

คิมซอลซูรู้ว่าในวันหนึ่งหุ้นจำนวน 1.5 เปอร์เซนต์นั้นจะมีมูลค่า
มากเกินไปสำหรับล้านดอลลาร์อย่างแน่นอน

ทั้ง ๆ ที่เขารู้อยู่แล้วว่าถ้าเก็บไว้หุ้นนั้นจะมีมูลค่าเพิ่มขึ้นมาก แต่ทำไม
จู่ ๆ ถึงได้ตัดสินใจขายซะหรือ

“...จะเอาเงินนั้นไปใช้ที่ไหนล่ะ”

แลร์รีถามหยิ่งเชิง เขาอยากรู้ว่าคิมซอลซูจะเอาเงินนั้นไปลงทุนที่ไหนอีก

“ไว้เป็นเงินบำนาญหลังเกษียณมั้ง”

คิมซอลซูตอบ แลร์รีก็ส่ายหน้า

ไอ้หมอนี้ไม่คิดจะบอกว่าจะเอาเงินก้อนนั้นไปใช้ทำอะไรที่ไหนเลย
สักนิดสินะ

แลร์รีทอดสายตามองเครื่องดื่มที่เรียกว่าชิกสเยตรงหน้าอีกครั้ง แล้ว
หันไปมองเจฟฟ์ที่ดื่มซูจงกวาอีก ๆ อยู่ข้าง ๆ ก่อนจะถาม

“อันนี้...มันกินได้หรอ”

“แน่นอน นี่เป็นเครื่องดื่มที่สมัยก่อนพระราชอาของเกาหลีชอบดื่มใน
ฤดูหนาวด้วยนะ”

“อืม”

คิมซอลซูดื่มชิกสเยอีกหนึ่ง ส่วนแลร์รีทำหน้าที่เหมือนขยาย ๆ ก่อน
ยกถ้วยชิกสเยมาจ่อปาก

เจฟฟ์ที่อยู่ข้าง ๆ จึงหัวเราะออกมา ก่อนจะพูดขึ้น

“ขนาดเห็นไอ้สีขาว ๆ หน้าตาเหมือนหนอนแล้วยังกินได้แบบไม่รู้สึกรู้สา
นี่ คนละคนกับแลร์รีที่ฉันเคยรู้จักเลยแฮะ”

พฤติกรรมการกินของคนเกาหลีค่อนข้างแปลก ในหัวของแลร์รี นึกถึงหนอนสีน้ำตาลที่เรียกว่าดักแด่ซึ่ง BJ ใน AfreecaTV เคยโชว์กินขึ้นมา

“แหะ!”

แลร์รีฟันเครื่องดื่มที่ดื่มเข้าไปออกมา จนกระเด็นโดนเจฟฟ์ไปทั้งตัว

“Fuck! เวิร์เอีย แลร์รี!”

แลร์รีไม่มีสติ มัวแต่พยายามพ่นเมล็ดที่ยังค้างอยู่ในปาก ส่วนเจฟฟ์ก็รีบปัดเอาเมล็ดข้าวที่ติดตามตัวออก

พอเห็นพวกเขาที่เอาแต่ทำตัวเคร่งขรึมไว้อย่างกันยกใหญ่ คิมซอลซูก็หัวเราะออกมาแล้วยื่นทิชชูสำหรับเช็ดหน้าให้พวกเขา

เมื่อถอดชุดที่สวมออก และวางตำแหน่งทางสังคมลง ทุกคนก็เป็นคนเหมือนกันหมด ไม่มีอะไรที่แตกต่างกันเลย

“ผมหัวหน้าคิมยุนซัมครับ”

“ผมหัวหน้าจองแจฮวานครับ”

แลร์รีกับเจฟฟ์ คิมยุนซัมกับจองแจฮวาน

คิมซอลซูเดินไปกับทั้งสี่คนพร้อมแนะนำบริษัทไปด้วย

“วิศวกรเหรอ”

แลร์รีแอบย้อนถามคิมซอลซูเบาๆ

“ทำไมเหรอ”

“ให้คนที่ไม่ใช่วิศวกรมาคุยวิศวกรนี่... ไม่น่าจะดีเท่าไหร่นะ”

คิมยุนซัมกับจองแจฮวานตามติดตัวเจฟฟ์แล้วผลัดกันถามคำถามมากมาย

ตอนแรกก็คิดว่าที่พวกเขาทำอย่างนั้นเพราะอยากให้ตัวเองดูดี เนื่องจากเจฟฟ์ ดิน เข้ามาทำงานที่นั่นในฐานะซีทีโอของฮันยองเมอร์คิวรี ทว่าไม่ใช่อย่างนั้น สายตาของพวกเขาเหมือนนักเรียนหัวแถวที่ได้เจออาจารย์เก่งๆ มากกว่า

“เห็นขนาดนั้นแล้วยังไม่รู้อีกเหรอ”

แลร์รี่ยิ้มแล้วพยักหน้า

“แต่ถ้าคนพวกนั้นไม่ใช่วิศวกร...”

“ไม่มีทางที่ฉันจะปล่อยไว้แบบนั้นหรอก”

“จะไล่ออกหมดเลยเหรอ”

“แน่นอนสิ ที่สำคัญที่ชอบที่สุดคือการที่ฮันยงเมอร์คิวรีเคาร์พริชญา
ของฉัน”

แลร์รี่มองไปรอบๆ แล้วพยักหน้า

“เหมือนนกเกลียเลย”

คิมซอลซูไม่ปฏิเสธ

เหตุผลที่พวกเขาเป็นบริษัทที่ยิ่งใหญ่ได้ เป็นเพราะมีบุคลากรเก่งๆ
และเหตุผลที่สามารถดึงคนเก่งๆ เข้ามาได้ก็เพราะวัฒนธรรมองค์กรของ
พวกเขา

ให้เงินเดือนแบบไร้ขีดจำกัด เหมาะสมกับความสามารถ

มีสวัสดิการมากมาย ไปจนถึงโบนัสสูงใจและหุ้น

ให้ความยืดหยุ่นในการทำงาน ทำทุกอย่างให้พนักงานรู้สึกได้ว่าบริษัท
ให้ความสำคัญกับพวกเขาแค่ไหน

แน่นอนว่าช่วงแรกๆ อาจจะค่าใช้จ่ายจำนวนมหาศาล แต่ด้วยเงินทุน
ที่ได้รับจากการลงทุนนั้นมีเพียงพอ ทำให้เรื่องนั้นไม่เป็นภาระหนัก

“การเลียนแบบคือแม่ของความคิดสร้างสรรค์ ลักวันหนึ่งที่นี้อาจนำที่โน่น
ก็ได้เนอะ”

“แหม คงลืมไปสินะว่าเราเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่เนอะ”

คิมซอลซูยิ้มน้อยๆ แทนคำตอบ

“เรื่องนั้นก็ปฏิเสธไม่ได้แฮะ”

แลร์รี่โหล่ผิ้อย่างทะนงตัว

“แล้วคลังสินค้านะ”

“เริ่มทำเรื่องซื้อที่ดินไปตั้งแต่เดือนก่อนแล้ว”

สิ่งที่แลร์รี่สนใจมากที่สุดในการบริหารธุรกิจของคิมซอลซู คือออนไลน์สโตร์
แอมะซอน ขายหนังสือทางออนไลน์

หลังจากที่ฟองสบู่ไอทีแตกในปี 2000 ราคาหุ้นก็ร่วงจากสิบห้าดอลลาร์ เหลือแค่หกดอลลาร์

ทุกคนคาดว่าแอมะซอนจะล้มแน่ๆ เมื่อเห็นว่าพวกเขาปลดพนักงานไปสามสิบเปอร์เซ็นต์ของพนักงานทั้งหมด

แต่แอมะซอนกลับเริ่มปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้นสวนทางกับการคาดการณ์ของทุกคน

นอกจากขายหนังสือในตลาดออนไลน์แล้ว พวกเขายังขายวิดีโอ วิดีโอเกม และเครื่องใช้ไฟฟ้าด้วย ส่งผลให้ผลประกอบการดีขึ้น

และไตรมาสหนึ่งของปีนี้

วอลสตรีตคาดการณ์ว่ายอดขายของแอมะซอนจะมากกว่าสามหมื่นล้านดอลลาร์ ซึ่งเพิ่มขึ้นสามสิบเปอร์เซ็นต์จากปีที่แล้ว

แลร์รีคาดการณ์ไว้ว่าในอนาคตตลาดออนไลน์จะเข้ามาแทนที่ตลาดออฟไลน์

Amazon Web Services ซึ่งเริ่มมาตั้งแต่ปี 2002 เป็นเว็บไซต์ที่ใช้กันมากกว่ายี่สิบประเทศทั่วโลก

แลร์รีคิดจะใช้ฮันยงเมอร์คิวรีประชันกับแอมะซอน

เพราะการพัฒนาทางคมนาคมและการขนส่ง ทำให้ประเทศเกาหลีใต้มีโครงสร้างพื้นฐานที่มากเพียงพอที่จะทำได้

คลังสินค้าขนาดใหญ่ของฮันยงเมอร์คิวรีจะใช้เทคโนโลยี AI ที่พวกเขาพัฒนาขึ้นมา

เขาจึงคิดจะพัฒนาเทคโนโลยีนั้นให้ดีขึ้นไปอีกขั้น จากนั้นก็บรรจุมันแล้วส่งไปยังสหรัฐอเมริกา

แน่นอนว่าไม่ใช่แค่ที่สหรัฐอเมริกาเท่านั้น แต่ยังหมายตาไปถึงประเทศจีนซึ่งมีอัตราการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วด้วย

“อยากให้ธุรกิจนี้เริ่มเร็วๆ จัง”

แน่นอนว่าแลร์รีไม่ได้เล่าความคิดแห่งความทะเยอทะยานนี้ให้ใครฟังเลย

“ยินดีที่ได้พบครับ ผมประธานชเวโอจุนครับ”

“สวัสดีครับ ไม่ได้เจอกันนานเลย ผมประธานจางฮยองแทค SKY เทเลคอมครับ”

จางฮยองแทคเป็นลูกชายของ สส.ห้าสมัยซึ่งไปเติบโตที่เมืองนอก เขาใช้เส้นสายของครอบครัว ให้ทางรัฐสภาร่างกฎหมายให้เป็นประโยชน์ ต่อ SKY เทเลคอม คุณูปการนั้นทำให้เขาได้นั่งในตำแหน่งประธาน ทั้งสองคนจับมือกันเล็กน้อยแล้วนั่งลงที่โต๊ะ

ชเวโอจุนทำหน้านม่นอกม่นใจ ต่างจากใบหน้าของจางฮยองแทคที่ ตั้งเครียดเล็กน้อย

“ผมดูเอกสารที่ส่งมาให้เรียบร้อยแล้วครับ สถานการณ์ดูหนักหนา กว่าที่คิดไว้ครับ”

“การตีลธุรกิจกันของท่านประธานทั้งสองครั้งก่อนทำให้เกิดความ สัมพันธ์อันดีระหว่าง SKY กรุ๊ปกับฮันยองกรุ๊ปใช่ไหมละครับ แต่ผมเกรงว่า เรื่องนี้อาจทำให้เกิดความบาดหมางกันได้ ก็เลยติดต่อนี้นะครับ”

ของที่เรียกว่า ‘สมาร์ทโฟน’ ซึ่งผลิตโดยฮันยองเทเลเทค

จางฮยองแทคเองก็รู้จักดี เพราะที่ต่างประเทศก็พยายามทำมาหลายครั้ง แล้ว แต่ก็คว้าน้ำเหลวกันทั้งนั้น ที่ผ่านมาก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรมาก

แต่สิ่งที่ทำให้รู้สึกไม่สบายใจคือสิ่งที่เรียกว่า WIFI ต่างหาก

เพราะหลาย ๆ ที่ อย่างเช่นสตาร์บัคส์ ก็มีบริการสิ่งนี้เช่นกัน จึงทำให้สามารถพกพาโน้ตบุ๊กไปใช้อินเทอร์เน็ตทำงานข้างนอกได้อย่าง สบาย ๆ...

การที่ใส่ฟังก์ชันนี้ลงไปโน้ตบุ๊กที่มีถือถือเป็นเรื่องต้องห้าม ห้าม แม้แต่จะคิด ห้ามทำด้วย

ไม่ใช่แค่ที่ SKY เทเลคอมเท่านั้น แต่ที่บริษัทโทรศัพท์มือถืออื่นก็ เช่นกัน

เพราะบริษัทเหล่านี้มีรายได้จากยอดขายค่าบริการโทรศัพท์ ถ้าทำ ให้โทรศัพท์มือถือสามารถโทร.ฟรีได้ แล้วใครจะมาใช้โทรศัพท์มือถือที่ต้อง จ่ายค่าบริการแพง ๆ กันละ

ขนาดโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ที่มาทางซัมซุงผลิต ยังไม่ใส่ฟังก์ชัน WIFI ลงไปเลย

แต่ฮันยองกรุปซึ่งเป็นหน้าใหม่เพิ่งเข้ามาในวงการนี้กระทำการราวกับ จะทำทนาย

แน่นอนว่าจางฮยองแทคไม่ได้มองว่าสมาร์ตโฟนที่ฮันยองกรุปทำจะ ประสบความสำเร็จมากมายเท่าไรนัก

เพียงแต่ถ้าคนที่ใช้โทรศัพท์มือถือที่พวกเขาผลิตขึ้นมาได้ลงโทร.ฟรี แล้ว นี่จะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บริษัทผู้ผลิตโทรศัพท์มือถือขนาดใหญ่ ต้องลำบากไปด้วย

ปัญหาไม่ได้มีแค่นั้น

ปัจจุบันการส่งข้อความหนึ่งครั้ง มีราคาค่าธรรมเนียมที่สิบแปดวอน แต่จะไม่สามารถส่งข้อความได้ไม่จำกัดผ่านทางอินเทอร์เน็ตเนี่ยนะ

จางฮยองแทคสายหน้า

“เหมือนจะไม่รู้ว่าธุรกิจนี้มีเรื่องของสัมปทานเข้ามาเกี่ยวข้องกับค่อนข้าง มากนะสิครับ อย่างว่า เป็นแค่บริษัทหน้าใหม่จะไปรู้อะไร ทำอะไรได้ละครับ”

ชเวโอจุนแอบจิกคิมชอลซูไปด้วย ส่วนจางฮยองแทคก็ทำหน้าที่ดั่งแล้ว พยักหน้า

“พอเห็นว่าทำผลงานดีเข้าหน่อยก็เหมือนจะยิ่งได้ใจ แต่ถ้าเป็นแบบนี้ ต่อไปจะยุ่งยากนะครับ ทำไมท่านประธานใหญ่ชเวถึงเป็นอย่างนั้นล่ะครับ”

จางฮยองแทคเอ่ยถึงชเวคยองฮุนอย่างระวัง ชเวโอจุนจึงยกไหล่

“ช่วยไม่ได้ล่ะครับ”

“...ครับ?”

“สถานการณ์ของคุณพ่อไม่เหมือนเดิมแล้วละครับ”

จางฮยองแทคตั้งใจฟังอย่างระวัง

“หมายถึง...”

“เรื่องนี้ผมบอกท่านคนเดียวเลยนะครับ...”

ชเวโอจุนทำท่าที่ยึกยักๆ เหมือนลังเล แล้วเล่าให้ฟังเบาๆ

“คุณพ่อท่านมีน้องนอกในสมอง เป็นเนื้อร้ายครับ”

“ครับ?”

“ช่วงนี้เหมือนจะมีอาการอัลไซเมอร์หน่อยๆ ด้วย”

“เอ่อ นั่นมัน...”

จางฮยองแทคถอนหายใจพร้อมส่ายหน้า

“ถึงโรคของท่านจะร้ายแรงเกินกว่าที่จะดูแลรักษาได้...แต่เพราะอำนาจของท่านแข็งแกร่งมากอยู่แล้ว เราทำอะไรไม่ได้หรอกครับ”

“อืม”

จางฮยองแทคพอจะเข้าใจแล้วว่าชเวโอจุนส่งเอกสารนั้นมาให้ตัวเองด้วยเจตนาแบบไหน

“ถ้าอย่างนั้น...”

“ถ้าทางการออกมาจัดการ เรื่องนี้ก็ง่ายขึ้นหน่อยนะครับ ถ้าสภาใต้สวนเรียกไปกดดัน เรื่องของท่านก็จะถูกเปิดโปงครับ”

“...”

“ถ้าทำอย่างนั้นบรรดาผู้ถือหุ้นกับกรรมการบริหารคงไม่อยู่เฉย แล้วก็ต้องยกอำนาจการบริหารให้แก่ทายาทใช่ไหมล่ะครับ”

“แล้วถ้าท่านประธานชเวโอจุนได้เป็นทายาทสืบทอดกรุปต่อ...”

“ผมก็มีอำนาจมากเพียงพอให้สามารถแก้ไขเรื่องที่ท่านเป็นกังวลได้ยังไงล่ะครับ”

“อืม...”

จางฮยองแทคขมวดคิ้ว

“แล้วประธานชเวคยองจุน...”

คำว่าประธานชเวคยองจุนทำให้ชเวโอจุนนึกหน้า

“ท่านคงไม่รู้ แต่คิมซอลซูเป็นคนของพี่ใหญ่ครับ ถ้าพี่ใหญ่ได้สืบทอดฮันยองกรุปต่อ ที่นี้ทางคุณจะได้รับความเสี่ยงหายหนักมากเลยนะครับ”

“แต่ใครๆ ก็รู้ว่าท่านประธานใหญ่ชเวคยองฮุนมีอำนาจสิทธิ์ขาดในฮันยองกรุปนี่ครับ”

“แน่นอนครับ แต่ว่าคุณตาของผม ท่านจะช่วยผมครับ”

“หมายถึงท่านอาวุธโสโยของฮวานเหรอครับ”

“ครับ เดี่ยวจะเป็นอย่างนั้นครับ”

จางฮยองแทคมองชเวโอจุนด้วยสีหน้าไม่ไว้ใจ

ชเวโอจุนเกลียดสายตาแบบนั้นของจางฮยองแทคมามากจริง ๆ

ถ้าพี่ใหญ่ของเขาเป็นคนพูด ปานนี้อีกฝ่ายคงยิ้มร่าตอบรับพร้อมยื่นมือออกมาจับด้วยไปแล้ว

“ถ้าท่านให้การสนับสนุนผม เปอร์เซ็นต์ความสำเร็จก็จะยิ่งสูงขึ้นอีกครั้ง”

ชเวโอจุนไม่ได้พูดแบบนี้แค่กับจางฮยองแทคคนเดียวเท่านั้น เพราะว่านั่นเป็นคำพูดที่เขาใช้บอกกับทุกคน

ใครก็ตามที่เป็นพันธมิตรที่ทำเงินได้จากการให้บริการโทรศัพท์มือถือ และพวกนักการเมือง

“ถ้าเจื่อนไซคือ หลังจากที่คุณได้เป็นผู้สืบทอดฮันยองกรุปแล้วจะปล่อยหุ้นฮันยองเทลเทคกับฮันยองเมอร์คิวรีออกมาขายในตลาด แบบนั้นก็难怪ดึงดูดความสนใจจากคนพวกนั้นได้ครับ”

“ผมคิดว่าฮันยองกรุปควรยึดหลักดำเนินธุรกิจที่สร้างกำไรอยู่ในปัจจุบันต่อไปครับ การเข้าไปลองทำพวกธุรกิจที่ไม่เคยทำมาก่อนแบบนั้นไม่ใช่แนวผมอยู่แล้วครับ ซึ่งถ้าผมได้เป็นประธานใหญ่กรุป ก็จะเป็นไปในทิศทางนั้นครับ”

[ฮันยองเมอร์คิวรี ซื้อขายที่ดินเหวอ]

[บริษัทไอที ฮันยองเมอร์คิวรี ซื้อที่ดินผืนใหญ่! เจตนาของพวกเขา คืออะไรกันแน่]

[สมาร์ตโฟนที่ฮันยองเทลเทคผลิตคืออะไรกันแน่]

ดัง!

ชเวคยองฮุนสีหน้าโกรธซึ่ง ฟาดมือลงบนโต๊ะหนังสือเสียงดัง

ที่ดินที่ฮันยองเมอร์คิวรีซื้อคือที่ดินสำหรับสร้างคลังสินค้า

แต่ข่าวพวกนี้ทำให้กลายเป็นเหมือนว่าฮันยองเมอร์คิวรีเป็นตัวต้นเหตุที่ทำให้ราคาที่ดินรอบ ๆ สูงขึ้นเสียอย่างนั้น

ลำพังแค่ตอนนี้คนก็พากันโวยวายเรื่องราคาบ้านพุ่งสูงมากพอแล้ว ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงผลกระทบที่เกิดจากความคิดเห็นของประชาชนได้

ชเวคยองฮุนไม่เข้าใจเลยว่า เรื่องสมาร์ตโฟนหลุดไปถึงหูสื่อได้อย่างไร ทั้งที่กำชับนักหนาให้รักษาความลับเรื่องนี้สุดๆแล้ว!

ปัญหาก็คือข่าวที่ทางสื่อพยายามสื่อสารออกมานั้น จู่ๆ ก็เปลี่ยนแปลงไปในทางลบ

ที่ผ่านมาเขาอุตส่าห์ลงทุนลงแรงไปมากเท่าไรเพื่อรักษาความสัมพันธ์อันดีกับพวกเจ้าของสื่อต่างๆ!

แล้วจู่ๆ ก็มีข่าวแบบนี้พรุ้งพรุ้งออกมาโดยไม่มีปี่มีขลุ่ยเนี่ยนะ

ชเวคยองฮุนหลับตาบิเพราปวดศีรษะจี๊ด เขาหยิบยาแก้ปวดจากลิ้นชักออกมากินแล้วดื่มน้ำตาม

“ต้องระวังอย่าให้อาการกำเริบโดยเด็ดขาดนะครับ ถ้าหากเครียดหรือความดันสูงจะทำให้เป็นอันตรายได้ครับ”

เมื่อนึกถึงคำเตือนของหมอแล้ว ชเวคยองฮุนก็ระับอารมณ์เย็นได้จากนั้นก็โทร.ไปหาเจ้าของสื่อที่ลงข่าวนั้น

“ผมชเวคยองฮุนครับ”

“อ้าว ท่านประธานใหญ่ชเว สบายดีหรือครับ”

“ผมเห็นข่าวในหนังสือพิมพ์แล้ว มันเกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“เอ่อ ไม่ทราบสิครับ ผมก็ตกใจ เพิ่งได้คุยเมื่อเช้านี้เองครับ แต่ว่า...”

ชเวคยองฮุนใช้ความอดทนอย่างมากเพื่อที่จะฟังคำพูดของเจ้าของบริษัทที่พยายามจะบ่ายเบี่ยงอ้อมค้อม ไม่เหมือนที่เคยคุยกันปกติ

“พวกกรู๊ปใหญ่ๆ เริ่มใช้อิทธิพลแล้วครับ”

“ว่าไงนะ...”

“...ท่านต้องระวังแล้วครับ”

เมื่อเขาพูดต่อ ชเวคยองฮุนก็รู้สึกหายใจไม่ออกเหมือนหลอดลมโดนปิดกั้น

ท่ามกลางปัญหามากมายที่เกิดขึ้นกับอันยองกรุ๊ป
ชเวกยองฮุน ซึ่งถูกสอบสวนเรื่องคดีทุจริตที่ล้มป่วยลง
เขาจึงตัดสินใจจะสละชีวิตตัวเองเพื่อจัดการ **โจยองฮวาน**
ผู้อยู่เบื้องหลังทุกอย่าง
แต่แผนการนั้นกลับไม่เป็นอย่างที่คิด

เรื่องราวทุกอย่างเริ่มวุ่นวายขึ้นเรื่อยๆ
การต่อสู้แย่งชิงตำแหน่งประธานใหญ่ก็ดุเดือดขึ้นเช่นกัน
และแล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น
“ตายชะ”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8221-1

9 786161 882211